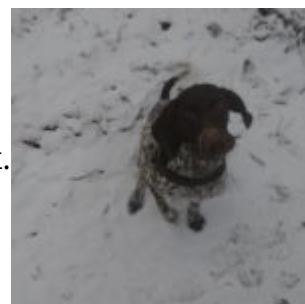

Den, kdy byla Tali normálním psem!

Tím dnem byla tahle sobota. Každý sobotě pochopitelně předchází logicky pátek, a to je naopak den o kterém se radši zmiňovat nebudu. Neb to byl den, kdy to prostě byla stará známá Tali. Pes s kterým rozhodně neprožijete pohodovou procházku.

Ovšem do sobotního rána se vzbudila Tali jako moc milej pejsek.

Ranní -

zasněženou - procházku pojala tak, že vypálila, udělala obří, ale fakt obří kolečko po téměř všech problematických místech, nikde se nezastavila a přiřítla se nadšeně ke mně a ptala se, jestli jako dobrý??? Dobrý, potvrdila jsem jí. Navolno jsem ji vzala záměrně. Napadnul sních a každéj pes miluje, když napadne sních. Nebo dobře, skoro každéj. Ale ti mladí určitě. A já jí prostě nechtěla tu radost vzít. A řekla jsem si, že se na všechno vykašlu a pro ten den budu naprosto nezodpovědná.

Na louce bylo akorát tou dobou pár pesanů, tak se to hodilo. Tali byla nadšená. V jednu chvíli až moc a narvala to do Rumouše. ☐ To ovšem neměla rozhodně dělat ☐ ☐ Přála bych vám tu scénku vidět. Vlítнул do ní jak do hodin a hnal ji před sebou jak Tatarku ☐ ☐ Smála jsem se nahlas. Pro ostatní to bylo trochu nečitelný a v prvním okamžiku se možná i lekli. Já navíc přidala svoje "Jen jí dej Rumíčku, zmlať ji!" ☐ Zajímavá scénka. Vzhledem k tomu, že jsme za chvíli jeli na výlet, jsem to nenatahovala a jakmile se konečně madam vyčůrala /pro samý hovadiny nemá pochopitelně čas/ , šli jsme dom.

Po desátý hodině jsme za slušného sněžení vyrazili. Do Unhoště, kde už jsme dlouho nebyli. Protože jsme parkovali nedaleko rybníka plnýho kachen, vystupovala Talimůra z auta na vodítku. A bylo to dobře, protože kachní sbor ji lákal velice. To se musí využít. Páník sice nechtěl, protože se "nechtěl zdržovat", ale už vyrazit na výlet, leč měl smůlu. Člověk nesmí propásnout příležitost, která se mu nabízí. Takže jsme si tam chvíli s Tali potrénovaly a pak jsme se vydaly stíhat pánskou část výpravy. Ještě chvíli to musela Tali na vodítku vydržet, protože nás čekaly další tři rybníky. A tím pádem nějaká ta kachní nabídka. A hnedle párek u potoka, a druhej....takže příležitostí habakůk. A já si se slzou v oku

Den, kdy byla Tali normálním psem!

vzpomněla na naše první procházky tady, kdy jsme končily v kotrmelcích na zemi. A kdy jsem toho mívala fakt plný zuby a byla jsem dost nešťastná, protože jsme se neposouvaly ani o malý kousek, pořád a pořád dokola to bylo to stejné. A já se bála, že se nám to nepodaří nějak posunout a bude to strašný pro všechny. Trvalo to tehdy hrozně dlouho. Vybavily se mi momenty, kdy jsem se musela omotat kolem stromu, když kolem projížděl kůň. Cesta je úzká, na jedné straně třeba skála a dolů strmý kopec, nebylo kam ustoupit a já se bála, že se kůň splaší, sundá jezdkyňu, něco se stane a budeme v průšvih. Udržet Flekatici bez toho, aby to člověk odskákal nebylo moc možné. Brrrr, nenenene ☐ .

Za starým trochu hororovým mlýnem jsem Tali posadila a dostala volno.

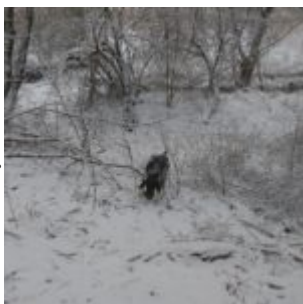

Balonkový volno. Je fajn, že se podařilo, aby se do balonků zamilovala.

Obzvláště obří žužlopichlobalonky ji u nás drží. Naučila se, že si ho nosí v kušně a pobíhá kolem. Je pravda kapek netrpělivá, když balonek nehodíte hned, ale pracuje se zdárně na tom, aby neřvala jak prokopnutá, ale sedla si a čekala v klidu. A díky vášni k balonku může být i pěkně na volno. Hezky celých šest hodin, co ten výlet trval. Výjimku tvořil pouze pobyt v hospůdce. Kde pro tentokrát dostali každé svou žvýkací kost a byl od nich pokoj. Seděli jsme stranou, u dveří do velkého sálu, kde se chystal maškarní bál. Takže pořád někdo coural sem a tam. Počínaje holčičkou převlečenou za malou čarodějnici, její maminkou, různými lidmi, co nosili aparaturu, ceny, dekoraci a pořád tam někdo chodil a procházel . Výborná socializace.

No a stejně jako v hospůdce, tak i venku, byla Tali úplně skvělým psem, s kterým se dalo komunikovat. Někdy pravda s důrazem, ale bylo to o komunikaci. Celou dobu pobíhala

kolem nás.

Ať už na cestě nebo opodál podél potoka. Ale prostě jen

opodál.

A když se zavolalo, tak se taky přišlo. Bylo to něco skvělého.

První opravdová procházka, kdy jsme (když odmyslíme dovolenou v létě, kdy Tali fungovala skoro výborně) nemuseli být pořád ve střehu, o krok napřed, nebo se dohadovat. Házeli jsme balonky, hráli na babu, utíkali "čoklům" pomalejm....prostě jsme si hráli.

Když jsme procházeli kolem skal,

tak nahoře ve stráni Tali něco

rozhořčilo a , prásknu to na ní , ehm vystrašilo . Zasekla se a štěkala nahoru výhrůžky, že se vůbec nebojí. V podstatě řvala jak prokopnutá . Poodešli jsme kousek a já ji volala. Evidentně se jí přes ten úsek nechtělo. Nakonec se překonala a hnala kolem jak šílená. Oči vyšpulený, uši vlály a řvala. Když doběhla k nám evidentně se jí ulevilo, že to přežila . Ne , vůbec jsme se jí nesmáli, fakt ne, věřte mi to . Ani ten Rumíček se jí vůbec nesmál , jen tak poskakoval kolem, hopsal a..... řehtal se na celý kolo.

Mám tenhle výlet moc ráda, jdete dlouho kolem potůčku, kolem vás skály, je tam moc hezky. A zvláště v zimě, když nasněží, to má svoje kouzlo.

Den, kdy byla Tali normálním psem!

A všechny ty předchozí procházky, ať už ty úplný bolestivý začátky, nebo pak, když jsme Tali učili být na volno a makali celou tu dobu jak šílený, abychom ji udrželi u sebe, to stálo za starou belu. Vraceli jsme se vždycky urvaný a vyšťavený, místo toho, abychom si to užívali.

Já navíc měla výčitky z toho, že na Rumíčka

není

tolik času a navíc není taková pohoda, jak jsme bývali zvyklí.

A tentokrát jsme poprvé tímhle úsekem šli se DVĚMA PRIMA PSAMA. Kdy jsme si hráli, blbli

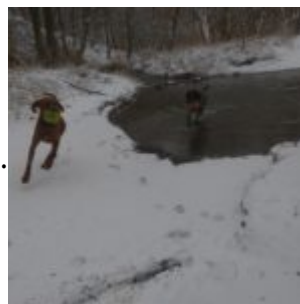
jsme, nebo jsme jen tak šli.

Užívali jsme si to s Brtníkem oba hrozně

moc. Zvolili jsme pro tentokrát delší variantu, kdy se jde nějakých třináct kilometrů. Když

jsme míjeli brod, jak Zrzavej, tak Flekatá jím proběhli.

Že solidně mrzne

jim bylo fučík. Za brodem se odbočí a cesta vede kolem lesního rybníka. Představa, že ta blbka pitomá se tam vydá a skončí někde pod ledem se mi moc nelíbila a tak jsem, když jsme se k rybníku přiblížili, využila příležitosti k tomu, že si prosvištíme chůzi u nohy. Dala jsem si žužlobalonek do podpaždí a šlo se. Flekatý ÍPO pes kráčel u nohy, jak na zkouškách. Odměnou mu bylo následně vyčutnutí dálky a let za balonkem. Věc, kterou jsem si tehdy neuměla ani představit, když jsem bývala dobitá a vláčená.

Protože s Tali je potíž na otevřených prostorech v našich polích, chtěl páníček pokračovat raději po lesní cestě, abychom se vyhnuli problémům. Jenže těm se člověk vyhýbat moc nemá, takže jsem to nasměrovala na obří louku. Kde jsme si krom blbnutí s balonkama mohli trochu potrénovat ovladatelnost. Přemýšlím, jestli to bylo na jedna mínus, nebo na dvojku, kdyby ji člověk měl známkovat. Ale asi spíš na tu dvojku. Teď to nebylo o psovi s šilným chováním, kterému je fučík naprosto cokoliv, ale o psovi, kterej zkouší, co by mu mohlo projít. A když vidí, že neprojde, tak prostě přijde.

Další část vedla zasněženým lesem, kde vítr přinesl Talimůře do nosu vůni zajíce, který odtamtud před chvilkou vyběhl. A kterýho nezaregistrovala. I zamířila do malých smrčků, kam si pro ni páníček nakráčel a vytáhnul ji ven za kšandy. A byla za trestance. Ale byla s námi. A na volno. Nebylo to o zmítající se koudeli z fleků, ječící v hysterickém záchvatu, že nemůže, nemůže, nemůůůže. Toooohle nebyvaly pěkný chvilky. Tahle byla mnohem lepší. I proto, že to celý bylo v klidu, bez hulákání a nervů. A bolesti z omotaný stopovačky, vyrvanýho ramene a tak jako podobně. A hlavně bez stresu pro Rumíčka, který nikdy nic takovýho neznal a nedělalo mu to, stejně jako nám, vůbec dobře.

Došli jsme si na ten obídek, kde byla taky pohodička, jak už jsem psala. A čekala nás už jen cesta zpátky. Nějakých pět kiláčků, zase podél potůčku a skal. Tali běžela zase buď podél cesty a nebo si hrála s námi a my si pesany na hraní mezi sebou prohazovali, aby ani jeden

nebyl škodnej. Místo, kde byl předtím ten ukrutnej bubák jsme prošli bez ztráty na životech □ □ . O ten svůj tedy Tali málem přišla o kus dál, když vyběhla do stráně a šla si dát... jo... to ono. Změnou je, že jsme se nakonec spolu domluvily a nemusela být ani zatčená.

Za starým mlýnem jsme to tentokrát odbočili nahoru k poli. Aby Tali nemusela být na vodítku kvůli kachnám. A tady nám taky udělala radost. Nebylo to o prchání do dálek. Když vypálila, bylo to o sice velkým ale oblouku, kdy se vracela zpátky. Jen jednou přišla o uši a to díky myšodurkám. Ale když se tam páník zhmotnil, nevzala kramle, ale doběhla k němu a pak navíc šla a dohledala balonek, který někde cestou ponechala. A pak už zase běžela vedle nás. A na vodítko šla až s úplným koncem výletu, kdy jsme přicházeli k rybníku. V duchu jsem si říkala, že by to chtělo zase využít tý příležitosti, ale že páníčkoví, který byl v té chvíli s Tali dost napřed, zas nebude chtít. My se s Rumíčkem opozdili, neb jsme si čtali balonek a dělali závody, kdo u něj bude dřív a vykopávala jsem dálky a aportovalo se a tak jako vůbec, protože balonkůch prej podle Rumíčka nejní nikdá dost. Kdyby to člověk neřídil, bude za ním lítat do bezvědomí. I proto máme chvíle zvaný "Di dělat psa!" , kdy jde balonek do batohu a jest svatou povinností Rumouška, aby si čuchal a jen tak běhal.

Ale.... překvapil mě páníček! Překvapil. Když jsme docházeli s Rumíčkem k rybníku, koukám, že jde s Tali ke břehu □ . Nooo, šikovnej, šikovnej, piškůta by zasloužil □ . Místo něj ho ale dostala Tali, která se chovala poměrně ukázněně. A....taky kachénky. Aby jim bylo v tom mrazu trochu líp. Piškotů bylo půl pytlíku a kachny byly srdnatý a ve velmi značném počtu. Takže Tali měla tím pádem i možnost se trochu potrénovat v sebeovládání a mohla být chválena a odměňována. Páč přeci jen si to zasloužila. Stejně tak jako Rumíček, který nadšením hopíkal po břehu. Tooolikatě kachniček. Skorem jako celej vídeňskej sbor!!! Pískal si a dělal kozlíka. Když piškůty došly, šlo se do auta.

Oba tam hópli, ani nemrkli a doma pak padli za vlast, až do doby večere. No a protože program měli ten den dost nabušeněj, tak v tom padnutí pak pokračovali až do venčení a do rána. A já jsem - stejně jako Brtník - ještě furt nadšená, jak prima den a výlet to byl.

P.S. Fšécky fotky - teda ono jich moc není, páč zdechla baterka - jsou na rajčeti

Den, kdy byla Tali normálním psem!

https://zrzavec.rajce.idnes.cz/Brezen_Unhost

a ač nejsou kvalitou nic moc, tak já si některých cením hodně - zvláště těch, z kterých by fotografa omejvali - pes někde v dálce ☐☐ jenže pro mě to znamená to, že i když byla Talimůra takhle daleko, nevyužila toho a nepláchla, ale byla s námi. ☐